

— Пюуу! пюууу!

Писна нощна юва и прошумолѣ въ клонитѣ. Месецьтъ се сви като котенце задъ едно облаче и примрѣ отъ страхъ. Птица размаха криле близо до земята, издигна се и угасна. Нѣкжде кѣнна проточенъ викъ:

— Пюуууу!

Изведнажъ ми стана много мѣчно. Въ гърдитѣ ми затрептѣ позната неудържна мѣка и очитѣ ми се налѣха. Какво изгубихъ азъ!

Задъ гърба ми прошумѣха стѣпки. Идатъ! Студени трѣпки ме побиха.

Скочихъ.

Нѣма нищо. Нѣкжде далечъ въ гората таенъ и страшенъ пици гласътъ на черната юва. Голѣмиятъ месецъ се плакне въ осребрената вода на кладенчето.

Ами ако дойдатъ тримата души, нарамили трупа на батя Андрея?

Завихъ къмъ кошарата.

Огънахъ се въ кожува и се тѣркулнахъ до дѣда. Защо не мога да заспя? Затварямъ очи, а виждамъ пакъ.

— Дѣдо, спишъ ли?

— Хррр!

— Дѣдо!

— Ай, викашъ ли, Монка...

— Грѣшно ли е, а?

— Кос?